இலிங்க வடிவாகச் சிவபெருமானைத் திருக்கோயில்களில் சிந்திக்கின்றோம். மனித உடம்பே சிவலிங்க உருவமுடையது ஆகும். திருமந்திரம் இதைத் தெளிவாகச் சொல்கிறது:

"மானுட ராக்கை வடிவு சிவலிங்கம்
மானுட ராக்கை வடிவு சிதம்பரம்
மானுட ராக்கை வடிவு சதாசிவம்
மானுட ராக்கை வடிவு திருக்கூத்தே". **(திருமந்திரம் - 1726)**

இந்த மனித யாக்கைக்குள் உயிர் நிற்கின்றது. உயிரினால் உடம்பு இயங்குகின்றது. இறைவன் உயிருக்குயிராக உடலில் நிற்கின்றான். ஆகவே, சிவனே சிவசொரூபமாகும். உடம்பாகிய இக்கோயிலுக்கு வாயும் மற்ற பொறிகளும் கோபுர வாசல்களாக அமைகின்றன. உடலின் கருவிகளைச் சரியாகக் கட்டுப்படுத்தாமல் அவ்வழியே செல்லும் மக்களுக்கு இறைவனுடைய திருக்கோலம் தெரிவதில்லை. ஆனால், தெளிந்த சித்தர்களுக்குச் சீவன் சிவலிங்கமாகத் தெரிகின்றது. அப்பொழுது நமது உடல் தீயிலிட்ட செம்பொன்னாக மாறிவிடுகின்றது. ஐம்புலன்களும் தீய குணங்களிலிருந்து விடுபட்டவைகளாய்த் தூய நிலையை எய்துகின்றன. இந்தத் திருமந்திரத்தைப் பாருங்கள்:

"உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே".

(திருமந்திரம் - 1823)

இந்த மந்திரத்தைப் பற்றிக் கயிலாய சித்தர் கூறுவதைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் பொருத்தமாயிருக்கும்.

''பாலின்கண் நெய் இருந்தாற் போலவே பூரண சிவலிங்கம் உள்ளமாகிய சீவாத்மாவை இடங்கொண்டிருக்கையினாலே, 'உள்ளம் பெருங்கோயில்' ... உள்ளப் பெருங்கோயிலாகிய சீவாத்மாவுக்கு ஐம்பூத வடிவு வளையமாகையினாலே, 'ஊனுடம்பு சுற்றாலை' .... வைகரி வாக்குச் சுற்றாலாகிய வடிவுக்கு முன்னிலையாகையினாலே, 'வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்' ... காரணகுரு கைகாட்டும் படியே உள்ளமாகிய சீவாத்மா கர்ப்பூரமும் சோதியும் கலந்தாற்போலவே பூரணமாகிய சிவலிங்கத்தில் ஐக்கிய பதம் பெற்ற படியினாலே, 'தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்' .... தெளிந்தபின் புலன் ஐந்தும் சிவாம்சமாகத் தோற்றுகையினாலே, கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே' ...''

இதே கருத்து உபநிடதங்களிலும் காணப்படுகின்றது. இந்த அனுபவம் யாவருக்கும் பொது. அதை விவரிப்பதில் வித்தியாசமிருக்கலாம். தன்னுள்

இருக்கும் இறைவனை உணர்ந்து கொள்ளுபவர்கள் சித்தர்கள். அந்த அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அவர்கள் ஜீவன் முக்தர்களாகின்றார்கள் என்று உபநிடதங்களும் விளங்குகின்றன.

"ஏஷ தேவோ விச்வகர்மா மஹாத்மா ஸதா
ஜனானாம் உற்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட:
உற்ருதா மனீஷா மனஸாஅபிக்லுப்தோ ய
ஏதத் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி"

(ஸ்வேதாச்வதரோபநிஷதம் 4-17)

"பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தெய்வம் அன்பினாலும், அறிவினாலும், எண்ணத்தினாலும் வரையறுக்கப் பட்டவனாய் சீவராசியின் உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கிறான். அதை அனுபூதியில் அறிகிறவர்கள் அமிர்த சொரூபமாகிறார்கள்."

"பராஞ்சி கானி வ்யத்ருணத் ஸ்வயம்பூ: தஸ்மாத்
பராங் பச்யதி நாந்தராத்மன்
கஸ்சித்தீர: ப்ரத்யகாத்மானம் ஐக்ஷத் ஆன்ருத்த
சக்ஷு: அம்ருதத்வம் இச்சன்." **(கடோபநிஷதம் 4-1)**

"தானாகத் தோன்றுகின்ற பிரம்மதேவன் இந்திரியங்களைப் புறத்தில் போகும்படி சிருஷ்டித்தான். ஆகையினால் புறத்தில் இருப்பவைகளையே அவன் காண்கின்றான். உள்ளிருக்கும் ஆத்மனை அவன் காண்பதில்லை. மரணமின்மையை விரும்புகிற யாரோ ஒரு பேரறிஞன் இந்திரியங்களைச் சேர்த்தெடுத்து உள்முகமாகத் திருப்பி ஆத்மதரிசனம் பெறுகிறான்."

ஆகவே, எங்கும் நிறைந்த இறைவன் நம்முள்ளும் இருக்கின்றான். இதற்குச் சான்று அருளாளர்களின் அனுபவம். எவ்வாறு தேனின் தன்மை இன்பமாகுமோ அவ்வாறே ஊனின் தன்மை இறைமையாகும். இதை ஏட்டளவில் மட்டும் அறிந்து கொள்ளாது தூய்மையான மனத்தின் வழி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த உணர்வு வரவில்லையென்றால் இறைவன் இல்லையென்கின்ற நினைப்பேதான் மனதில் எழுந்து மனமும் குழம்பி நிற்கும். மனித உள்ளத்திற்குள்ளும் வெளியேயும் இறைவன் எங்குமாகி நிற்கின்றான் என்கின்ற உணர்வுடையவர்களுக்கு இறைவன் அவ்வண்ணமே உள்ளத்தின் உணர்விலும் உள்ளத்திற்கு வெளியேயுள்ள பொருள்களிலும் தோற்றமளிக்கின்றான். நிறங்கள் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஈசன். ஆனால், இறைவன் உள்ளத்திலும் இல்லை வெளியிலும் இல்லை என்பவர்களுக்கு அந்த இறையின்பம் கிடைக்க நியாயம் இல்லை. அவர்களும் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இந்த முடிவு ஆராய்ச்சியின் விளைவாக நமக்குக் கிடைத்த முடிவன்று. தெய்வப் பேரின்பம் இறைவன் அருள் பெற்று இறை நிலையில் உள்ளம் தோய்ந்து அனுபவிக்கப்பட்ட பேரின்பமே.

ஒன்றவன்தானே. பரம்பொருள் ஒன்றே. பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரருளும் கொண்டது. ஆயினும் பரம்பொருள் பரம்பொருளாக வீற்றிருக்க முடியாது. வீற்றிருப்பதும் ஏதுமில்லை. சீவராசிகள் உய்வடைவதற்குப் பரம்பொருள் தனது ஆற்றலைப் பலவாறு வெளிப்படுத்துகிறது. அவ்வாறு செய்வதால் உயிரானது தனது குற்றங்களை நீக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பினைப் பெறுகிறது. அந்த இயக்கமே பரம்பொருளின் அருள் இயக்கமாகும்.

இரண்டவன் இன்னருள்:

அருள் என்றாலே உள்ளத்தில் ஒரு மகிழ்ச்சி தோன்றுகிறது. அருட்கண்கள் இறைவனைக் காணும் கண்கள். இறைவனுடைய அருளை நாம் அனுபவிக்கும்பொழுது இறைவனாகிய உண்மையை உணருகின்றோம். அருளாளர்கள் இறைவனின் அருளாட்சியில் மூழ்கி நிற்பவர்கள். எங்கும் எதிலும் இறைவனுடைய அருளைக் காண்பார்கள். தங்களுக்கு நேரிடும் இன்பங்களையும், துன்பங்களையும் இறைவனுடைய அருள் வீழ்ச்சியாகவே கருதுவார்கள். அறியாமை என்னும் இருளில் நாம் கிடக்கும்போது நம்மை அவ்வாறு கிடத்தி, உடலின் கருவிகள், கலை, கல்வி ஆகியவற்றின் மூலம் நமக்குச் சிறிது விளக்கத்தைக் கொடுத்து கிடைக்கும் அனுபவமெல்லாம் நான் என்கிற நிலையில் பெறுகிறேன் என்கிற உணர்வை வழங்குவதும் அருட்சக்தியே. இதைத் திரோதான சக்தி என்று சொல்லுவார்கள்.

இறைவன் ஒன்றவனாக இருந்தாலும், தனது அருட்சக்தியைப் பல வகைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றான். அரு உள் என்பது அருளாகிறது. சீவ ராசிகளில் உடலில் இறைவன் ''உள்'' ஆயும் ''அரு'' ஆயும் மறைந்து கிடக்கின்றான். இறைவன் பேரறிவும் பேராற்றலும் கொண்டவன். பேரறிவுடைய பரம்பொருள் பிரபஞ்ச இயக்கத்தைத் தொடங்கி அருளால் சீவராசிகள் உய்வடையச் செய்ய வேண்டும். பேரறிவாக மட்டும் இருக்கின்ற நிலையில் இதைச் செய்ய இயலாது. ஆகவேதான் பரம்பொருள் அருள் மழை பொழிவதற்காகப் பேராற்றல் மிக்க இயக்கமாகத் தன்னை மாற்றிக் கொள்கின்றது. சிவம் அல்லது பரம்பொருள் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்கான சக்தியென்னும் நிலைக்குப் பிரதானம் கொடுக்கின்றது. பராபரம் என்பது சிவமும் சக்தியும் பிரிக்கவொண்ணாத ஆதி நிலை. எல்லாச் சீவன்களும் சக்தியும் உட்படப் பரம்பொருளில் ஒடுங்கியிருந்த நிலை. இது ஒரு பேரொளியாக விளங்கும் நிலை. இது ஆதி அந்தம் இல்லாத ஒன்றாகும். இந்த நிலையில் ஒன்றைத் தொடங்குவது அல்லது முடிப்பது என்பதில்லை. பராபரமாய் நிற்கும் பரம்பொருளின் அம்சமான சக்தி பராபரியென வழங்கப்படும். இதுவே இறைவனின் இயற்கைத் தன்மை அல்லது சொரூப நிலை. இந்த இயற்கை நிலையில் பராபரமும் பராபரியும் ஒன்றி நிற்கும் நிலை பேரறிவான நிலையாகும். ஆகவேதான், இந்த நிலையைச் சிவஞான சித்தியார் ''சித்தியின் வடிவே தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்'' என்றது.

இந்த இயற்கை நிலையில் இறைவனுடைய விருப்பம் மாத்திரம் உயிர்களை உய்விக்க வேண்டும் என்பதாம். அந்த நிலை உலகத் தோற்றத்திற்குத் தொடங்கும் காரணமாக அமைகின்றது. ஆதி சிவனான பரமசிவன், ஆதி சக்தியாகிய பராசக்தியுடன் இணைந்து நிற்கும் நிலையாகும்.

சொல்லொணா ஆற்றல் படைத்த முழுமுதற் பொருளுக்கு இப்பிரபஞ்சத்தைத் துவக்குவதற்குத் தேவையான ஆற்றல் மிகச் சிறியதாகும். ஆகவே, இறைவனே திருவுளம் கொண்ட மாத்திரம் சக்தியென்னும் இறைவனின் பேராற்றல் வெளிப்படுகின்றது. இயற்கை நிலையில் பேரறிவுள்ள நிலையிலிருக்கும் சக்தி படைப்புத் தொழிலுக்காகத் தனது பேராற்றலின் சிறு பகுதியை வெளிப்படுத்தத் தொடங்குகின்றது. இதிலிருந்து தெரிவது இறைவனின் ஒரு அம்சமே சக்தி வடிவாக பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக இருக்கின்றது என்பதுதான். திருமந்திர வாக்கு பின்வருமாறு:-

"ஆதியோ டந்தம் இலாத பராபரம்
போதம தாகப் புணரும் பராபரை
சோதி யதனிற் பரந்தோன்றத் தோன்றுமாந்
தீதில் பரையதன் பால்திகழ் நாதமே".

(திருமந்திரம் - 381)

பரம்பொருள் தனது பேராற்றலைச் சக்தி வடிவாக வெளிக்காட்டத் தொடங்கும் நிலையில் நாதம் என்று அழைக்கப்படுவன். இந்தப் பொதுவாகத் தோன்றும் நாதம் தனது சக்தியில் ஒரு பகுதியை வெளிக்காட்ட எழும்பும்பொழுது அந்த ஆற்றலானது விந்து என்னும் சக்தியாகின்றது. ஆகவே சிவன் என்றும், சக்தியென்றும், தோன்றுவர் நாதம் என்றும், விந்து என்றும் அழைக்கப்படுவர். இந்த நிலையில் சிவமும் சக்தியும், நாதமும் விந்துவும், அருவ நிலையிலே காணப்படுவர். இவற்றிலிருந்து மாயை தோற்றுவிக்கப்படுவதும், உலக இயக்கத்திற்கு இந்த மாயையே முதல் காரணமாக இருப்பதும் இந்த மாயை ஆணவ மலத்துடன் கலவாது தூய்மையான நிலையில் இருப்பதும் ஆணவ மலத்துடன் கலந்து அசுத்த நிலையில் இருப்பதும், இந்தப் பல்வேறு நிலைகள் காரணமாக உலக இயக்கங்கள் தோன்றுவதும் பற்றிய விவரங்கள் சிவாகமங்களிலும், சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூல்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இறைவன் உலகத்தைத் தோற்றுவித்து நடத்தக் கருதும்பொழுது அருவமாகவும், அரு உருவமாகவும், உருவமாகவும் விளங்குவன். இயற்கை நிலையிலிருந்து பரிணமித்து, இறைவன் உருவம் கொள்ளும் நிலையில் உயிர்களை உய்விக்க வேண்டுமென்கின்ற அவனுடைய அளவற்ற கருணையும் அருளும் வெளிப்படுகின்றது. சிவம் என்றும் சக்தியென்றும்

பேதம் ஏற்படும்பொழுது பிரபஞ்சம் படைப்பதற்கான பணிகள் துவங்கி அப்பணிகளுக்கான அதிகாரிகளும் தோன்றுகின்றனர். பேதம் என்பது உண்மையில் பேதமான நிலைமை அன்று. உயிர்கள் தோன்றுவதற்கான கிரியை என்னும் சக்தியினுடைய தன்மை மிகுந்திருப்பதால் இந்த நிலையைப் பேதநிலையாகக் கருதலாமேயொழிய உண்மையில் பரம்பொருளில் பேத நிலையென்பது கிடையாது. இந்தக் கருத்தையே சிவஞான சித்தியாரில் காண்கின்றோம்.

"சிவம் சத்தி தன்னை ஈன்றும்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்
உவந்து இருவரும் புணர்ந்து,
இங்கு உலகு, உயிர் எல்லாம் ஈன்றும்
பவன் பிரம்மச் சாரியாகும்
பான்மொழி கன்னி யாகும்
தவம் தரும் ஞானத் தோர்க்கு
இத்தன்மைதான் தெரியு மன்றே."

சக்தி தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும்பொழுதும், இறைவனுடைய முழுமை குறைந்து விடாது. முழுமையாகவும், என்றும், எங்கும் உளதாய் உள்ள பரம்பொருள் படைப்பு போன்ற காரியங்களுக்காகச் சக்தி நிலையில் விளங்குகின்றதே தவிர இதனால் முழுமை குறைந்து விடாது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பரம்பொருளின் ஒளியாகிய சக்தி ஆனந்த வடிவமாக இருப்பதுடன் சிவமெங்குள்ளதோ அங்கும் நிரம்பியதாக ஊனுக்கும் உயிருக்கும் அடிப்படையாகச் சிவனுடன் இணைந்தே தொழில்படுகின்றது. இந்த உண்மையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். இதனைத் திருமந்திரம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

"தானெங் குளனங் குவதையன் மாதேவி
ஊனெங் குளதங் குளளுயிர்க் காவலன்
வானெங் குள தங் குளே வந்து மப்பாலாம்
கோனெங்கும் நின்ற குறிபல பாரே." **(திருமந்திரம் - 1055)**

பேராற்றலினால் இயக்கம் நடைபெறும்போதும் பரம்பொருள் முழுமையானதாகவே இருக்கின்றது என்பதைப் பிரஹதாரண்ய கோபனிஷத்தில் பின்வருமாறு விவரிக்கப்படுகிறது:

"ஓம் பூர்ணமதஹ, பூர்ணமிதம்
பூர்ணாத் பூர்ணம் உதச்யதே
பூரணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவா வதிசிஷ்யதி".

அதாவது, அதுவும் பூரணம், இதுவும் பூரணம், பூரணத்திலிருந்து பூரணம் தோன்றிற்று. பூரணத்திலிருந்து பூரணத்தை எடுத்துவிட்டால் மிகுந்திருப்பதும் பூரணமே என்பதாம்.

உதாரணமாக எத்தனை பூஜ்யங்களைக் கூட்டினும் மொத்தம் பூஜ்யமே. ஒரு பூஜ்யத்திலிருந்து எத்தனை பூஜ்யங்களைக் கழித்தாலும் மிகுந்திருப்பது பூஜ்யமே. இஃது ஓர் உதாரணம்தான். பரம்பொருள் பூஜ்யம் அன்று. உள்பொருள். ஆனாலும் ஓர் உருவும் இல்லாதது. **ஆகாசம் சரீரம் பிரம்ம, ஆகாசம் பிரம்ம,** என உபநிடதம், பிரம்ம சூத்திரம் கூறுகின்றன.

ஆகவே, சிவமும் சக்தியும் இருநிலையில் நின்று எண்ணற்ற உயிர்களுக்குப் பக்குவத்தை அளிப்பதற்காகவும் பிறப்பின் நோக்கத்தை அடையச் செய்வதற்காகவும் வேறு பல பயன்களைத் தருவதற்காகவும் படைத்தல் என்னும் தொழிலாகிய விளையாட்டை மேற்கொள்கிறார்கள். உயிர்களுக்கு அறிவையும், ஆற்றலையும், மற்ற தத்துவங்களையும் இந்திரியக் கூட்டங்களையும் பொருத்தி அருள்புரிகின்றான். மாணிக்கவாசகர் பெருமான் **"காத்தும் படைத்தும், கரந்தும் விளையாடி"** என்றார். இறைவன் உலக இயக்கத்தை நடத்திச் செல்லுதல் விளையாட்டென வழங்கப்படுகிறது. **"ஐயா, நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டின் - உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லா உய்ந்தொழிந்தோம்"** என்பது திருவாசகம். இந்த விளையாட்டு என்பது பரம்பொருளின் பொழுது போக்கிற்காக ஏற்பட்டதன்று. உயிரினங்கள் தங்களுடைய வினையினைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் வகையில் அனுபவங்களைப் பெறுவதற்காக தனு, கரண, புவன போகங்களை இறைவன் செய்து வைத்தான் என்பதே பொருள். ஆகவேதான், திருமந்திரத்தில் சிவனும், சக்தியும் விளையாடலுற்றார் எனக் கூறப்படுகிறது. அந்த மந்திரம் பின்வருவமாறு:

"ஒருவன் ஒருத்தி விளையாடல் உற்றார்
இருவர் விளையாட்டும் எல்லாம் விளைக்கும்
பருவங்கள் தோறும் பயன்பல வான
திருவொன்றிற் செய்கை செகமுற்று மாமே."

(திருமந்திரம் - 396)

இந்த விளையாட்டினைப் புரியும் இறைவன் தானே சக்தியோடு கூடி ஐந்தொழிலைச் செய்யும் தலைவர்களுக்குத் தலைவனாக விளங்குகின்றான். படைப்பதும் அவனே, காப்பதும் அவனே, ஒடுக்கிக் கொள்வதும் அவனே, உயிரினங்களுக்கு வீட்டுப் பேற்றினை அளிப்பதும் அவனே.

"தானே படைத்திருந் தானே அளித்திடுந்
தானே துடைத்திடுந் தானே மறைந்திடுந்
தானே யிவை செய்து தான்முத்தி தந்திடுந்
தானே வியாபித் தலைவனு மாமே" **(திருமந்திரம் - 1809)**

ஆகவே, சிவமும், சக்தியும் சேர்ந்த பரம்பொருளே நமக்குத் தந்தையும் தாயுமாவர். அவர்களே ஊழித்தலைவர்கள். கால இட தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள். நாதமாயும், விந்துவாயும், ஒலியாயும், ஒளியாயும் அமர்ந்தவர்கள். இந்த உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளும் நிலையில் அருளின் தன்மை விளங்குகின்றது. இதைத் திருமூலர் பெருமான் அனுபவித்த நிலை பின்வரும் திருமந்திரத்தில் காணப்படுகிறது.

"என்னம்மை என்னப்பன் என்னுஞ் செருக்கற்று
உன்னம்மை ஊழித் தலைவனும் அங்குளன்
மன்னம்மை யாகி மருளி யுரைசெய்யும்
பின்னம்மை யாய்நின்ற பேர்நந்தி தானே."

(திருமந்திரம் - 1129)

திருவருள் இறைவனிடமிருந்து தோன்றி, பிரபஞ்சத்தின் இயக்கத்திற்குக் காரணமாக இருந்து, சீவராசிகள் உய்வடைவதற்குத் தனு, சுரண, புவன போகங்கள் ஆகியவற்றை அளித்து, சீவராசிகள் உலகத்தில் ஈடுபட்டுத் தங்கள் வினைப்பயனை அனுபவிப்பதற்காக திரோதான சக்தியாகத் திகழ்ந்து, கடைசியாக வீடு பேறு நல்கும் நிலையில் அருட்சக்தியாக உயிரிலும், உள்ளத்திலும், உடலிலும் நிரம்பி நிற்கும் தன்மையினை அருளாளர்கள் அனுபவத்தில் காண்கின்றார்கள். நமக்கு எடுத்துச் சொல்கின்றார்கள். நாம் காணும் படைப்பெல்லாம் இறைவனின் ஆற்றல் சக்தியே என்பதை நாம் அறிந்து கொள்வதில்லை. மலப்பிணைப்பு நம்மை மயங்கச் செய்கின்றது.

இறைவனின் திருவருள் தோன்றும் நிலை அதுவே. சீவராசிகளுடைய குறைந்த அறிவு நீங்கிப் பேரறிவு என்கின்ற உணர்வினை ஊட்டுவதற்காகவும், பக்குவத்தை அளிப்பதற்காகவும் இறைவனுடைய ஆற்றல் இயக்கம் பெற்று, அருளில் நிறைவு பெறுகிறது. உயிரினங்களின் மலங்களை நீக்குவதற்காகவே ஏற்பட்ட படைப்பு இது. ஆயினும் ஆருயிர்கள் அதனை அறிந்து கொள்ளாது மலப்பிணிப்பால் மாயையின்கண் மயங்கிக் கிடக்கின்றன. உயிர்களைப் பாசத்தில் பொருத்தி அனுபவிக்கச் செய்வது இறைவனின் அருட்சக்தி. சில காலம் உடலில் தங்கி உயிர்கள் வினைப்பயன்களை அனுபவிக்கும்போது, அந்தப் பாசத்திலிருந்து உயிரினங்களை வேறுபடுத்தச் செய்வதும் அதே அருட்சக்தியாகும். வேறுபட்ட உயிரினங்கள் சீவன் என்றும், சிவன் என்றும் அதுவரை மனதின்கண் வைத்திருந்த மருள் நிறைந்த நிலையை நீக்கி உண்மை ஞான ஒளி பெறச் செய்வதும் அதுவே. அறிவானும், அறியப்படும் பொருளும் ஒன்றாகச் சேர்வதும் அருட்சக்தியால்தான். திருவருளை எல்லா உயிர்களும் அடையும்பொருட்டு பரம்பொருள் தன்னையே சிவமாகவும், சக்தியாகவும் பிரித்துக் கொள்கின்றது. இதைக் கூறும் திருமந்திரம் பின்வருமாறு:

"பாசத்தி லிட்ட தருளந்தப் பாசத்தின்
நேசத்தை விட்ட தருளந்த நேசத்திற்
கூசற்ற முத்தி யருளந்தக் கூட்டத்தின்
நேசத்துத் தோன்றா நிலையரு ளாமே." (திருமந்திரம் - 1802)

எல்லாவற்றிற்கும் ஒருவனே காரணமாய் இருப்பதால் **"அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி"** என்று மாணிக்கவாசகர் பெருமான் வாழ்த்துகின்றார்.

நின்றனன் மூன்றினுள்:

பரம்பொருளின் அருள் இயக்கம் படைத்தல், காத்தல், ஒடுக்குதல் ஆகிய மூன்று நிலைகளில் வெளிப்படுகின்றன. இவற்றுடன் மறைத்தல், அருளுதல் ஆகிய இரண்டு நிலைகளையும் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். மறைத்தலும், அருளுதலும் சீவராசிகள் உய்வடைவதற்காக இறைவன் மேற்கொள்ளும் தொழில் ஆகும். இது சக்தியின் வெளிப்பாடு. உயிர்களுக்காக இறைவன் எல்லையற்ற கருணையுடன் மற்றைய அதிகாரிகளைக் கொண்டு இந்த இயக்கத்தை மேற்கொள்கிறான். இயற்கையின் நியதியில் முத்தொழில்களின் பிரதிபலிப்பைப் பார்க்கலாம். அழிவின்றி ஆக்கமில்லை, ஆக்கமின்றிக் காத்தல் இல்லை ஒரு விதையைப் பூமியில் நடும்பொழுது அந்த விதை அழிகின்றது. பிறகு முளையாகி, செடியாகி, மரமாகி, பூவாகி, காயாகி, கனிந்து உலருகின்றது. இறைவனுடைய படைப்பிலும் ஆக்கமும், காத்தலும், ஒடுக்குதலும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாகவே இருக்கின்றன. அவற்றிற்குத் தலைவனாக உள்ள இறைவன் ஒருவனே ஆகிலும் மாயையின் அம்சமான மும்மூர்த்திகள் இப்பணிகளைச் செய்கின்றனர். இந்தப் பணிகளுக்குத் தலைவர்களாக இருக்கும் பிரம்மனும் திருமாலும், உருத்திரனும் இறைவனுடைய அம்சங்களேயாவார்கள். அவர், இவர், தனித்தனி என்றும், ஒருவருக்கொருவர் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்றும் நினைப்பதும் பேசிக் கொள்வதும் அறியாமையாகும். அவர்கள் எல்லோருக்கும் மேலானவனும் அவருடைய பணிகளுக்குப் பெருமை கொடுப்பவனும் ஆவன் இறைவன். மற்ற தேவர்கள் உயர்ந்த உயிர்கள் என்கின்ற நிலையிலிருந்தாலும், இறைவன் இருவினைக்கு அப்புறம் இருந்து கொண்டு மூவருக்கும் முதல்வனாகத் திகழ்கின்றான். இதைத் தெரிந்து கொள்ளாத மக்கள் இவர்களைப் பிரித்து வைத்துப் பேசி வருவது பேதைமையாகும் என்கிறார் திருமூலர் பெருமான்.

"ஆதிப் பிரானும் அணிமணி வண்ணனும்
ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யானுஞ்
சோதிக்கில் மூன்றுந் தொடர்ச்சியில் ஒன்றெனார்
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றார்களே". (திருமந்திரம் - 104)

இறைவன் முத்தொழிலைச் செய்கின்றான் என்கிறபோது அது உயிர்களுக்காகச் செய்யப்படுகின்றது என்பதும், அப்படியென்றால் உயிர்கள் பாச நீக்கம் பெற்று, வீடு பேறு அடைவதற்காக இந்தத் தொழில் நடக்கின்றது என்பதும், இதற்காகவே இறைவன் உயிருக்கு உயிராகவும், உயிருக்கு வேறாகவும், உயிரை நடத்திச் செல்லும் நாயகனாகவும் இயங்குகின்றான் என்பதும் புலனாகும். ஆக, இறைவன் பதி, பசு, பாசம் என்கிற மூன்று பொருள்களிலும் நின்றான் என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ''பதி, பசு, பாசம் எனப் பகர்'' என்பார் திருமூலர் பெருமான். எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான பதியினுடைய இயல்புகள் சத்து, சித்து, ஆனந்தம் ஆகும். இந்த மூன்று இயல்புகளையுடைய இறைவன் உடலுக்குள்ளே உயிருக்கு உயிராகப் பொருந்தி நிற்கிறான். பசுவாகிய மலத்தால் கட்டுண்ட உயிர் உடலில் நின்று, இன்பத் துன்பங்களை அனுபவித்துப் பின்னர் உடலை விடுகின்றது. உயிரை வினைப்பயனை நுகரச் செய்து, மேலும் வினைகளைப் புரிய வைத்து மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பிற்குக் காரணமாகிறது. உயிர் பல்வேறு நிலைகளில் பிறப்புகளைப் பெற்று உய்வதற்கான வழிகளைத் தேடிக் கொள்ளவே பாசத்தின் ஆட்டத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்கிறது. உண்மை நிலை மறைக்கப்பட்டுள்ள போது பதியாகவும், பசுவாகவும், பாசமாகவும் கருதுகிறோம். அறிவு பெற்ற நிலையில் உயிர் தன்னை மற்ற தத்துவங்களிலிருந்து பிரித்துக் கொண்டு பாசத்தளையை அகற்றியதாய்ப் பதியினைச் சேருகிறது. பதியென்பது அறிவும், ஒளியும் நிரம்பிய நிலையாகும். படைப்பின் நோக்கமே பதி, பசு, பாசம் என்கின்ற தத்துவங்களை வேற்றுமை நிலையில் நிறுத்திப் பிறகு அந்த வேற்றுமையை அகற்றுவதாகும். இதை விளக்கும் திருமந்திரம் பின்வருமாறு:

''பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசுபாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசம் நிலாவே.'' (திருமந்திரம் - 115)

இறைவன் படைப்பிலுள்ள உயிர்கள் எண்ணற்றவை. பிரம்மன் முதலிய பெருந்தேவர்களையும் பசுவினத்தில் இந்தப் படைப்பு உள்ளடக்கும். பாசத்தால் கட்டப்பட்டது உயிர். பாசமானது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்கிற மூன்று வகையான மலங்களைக் கொண்டதாகும். இந்த மலங்கள் நீக்கப்பட்டபொழுது பாசத் தளைகள் அறுக்கப்படுகின்றன. தூய்மையான நிலையில் உயிர்கள் இறைவனைப் பற்றி விடாது நிற்கும்.

''பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமூன் றுண்டு
பசுத்தன்மை நீக்கியப் பாசம் அறுத்தாற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றிவிடாவே''. (திருமந்திரம் - 2406)

பதியினைப் போல் பசு, பாசம் அநாதி என்றார் திருமூலர் பெருமான். உயிர் ஒரு அறிவுப் பொருள். பாசத்தின் கூறுகளாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகியவை உயிரைப் பந்தித்தாலும், அதன் விளைவாக உயிருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அனுபவங்கள் இறைவன் காட்டிய நெறியின் அடிப்படையிலேயே நடத்திச் செல்வதும் இறைவன் ஆவன். படிப்படியாக உயிர்களைத் தூய்மைப்படுத்தி, பாசத்தின் வேகத்தைக் குறைத்துத் தருபவனும் இறைவன் ஆவன். **''வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தனடி வெல்க''** என்றார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான்.

மலங்கள் மூன்றாகிய காரணத்தால் உயிர்களும் மூன்று வகைப்படுவர். அவர்கள் விஞ்ஞான கலர், பிரளயா கலர், சகலர் எனப்படுவர். இம்மூவகையினருள் விஞ்ஞான கலர் நான்கு வகையினர். பிரளாய கலரும் சகலரும் தனித்தனியே மூன்று வகையினர். ஆக மொத்தம் உயிர்கள் அனைத்தும் பத்து வகையினர் ஆவர்.

விஞ்ஞானம் என்பது மெய்யுணர்வு அல்லது உண்மை உணர்வாகும். உண்மை உணர்வு கொண்டு மாயையின் பிரதிபலிப்பாகிய கலைகளிலிருந்து விடுபட்டவர் விஞ்ஞான கலர் ஆவர். இறைவனால் விசேஷ ஞானம் அளிக்கப்படுபவர்கள். தவத்தாலும், யோகத்தாலும் இறைவனுடைய அருள் பெற்று உண்மை அறிவு பெற்றவர்களும் விஞ்ஞான கலர் ஆவர். இந்த ஞானத்தில் விளைவாக கன்மம், மாயை இவைகளிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டவர்களாக ஆணவ மலத்துடன் மட்டுமே கலந்து நிற்கின்றனர். ஆணவ மலமும் மென்மையாகப் பற்றியிருக்கும்.

பிரளய காலத்தில் எல்லாச் சீவராசிகளும் இறைவனுடன் ஒடுங்கும் நேரத்தில் பிரபஞ்சத்தை நடத்துகின்ற தத்துவங்களும் கலைகளும் நீங்கும் பொழுது ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரண்டு மலங்களுடன் கூடி நிற்பவர் பிரளயா கலர் ஆவர்.

சகலர் பாசப்பற்று நீங்காதவர். ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று மலங்களும் அவர்களைத் தெய்வத் தன்மையிலிருந்து தடுத்து நிறுத்தி வைக்கின்றன. இவர்களுக்கு ஆணவ மலப் பிணிப்பு மிக வன்மையாக உண்டு. அறியாமை என்னும் நிலையில் மாயையால் கட்டுப்பட்டு வினைப்பயனை அனுபவிப்பவர்கள்.

மூவகைச் சீவராசிகளும் தத்தம் நிலையில் பக்குவமுற்றும், பக்குவமல்லாமலும் இருதரத்தினராய் இருப்பர். இறைவனை அடைய வேண்டுமென்கின்ற ஆர்வத்தால் அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு இறைவனை அடைபவர்கள் பக்குவர்கள் ஆவார்கள். இறைவனைப் பெற வேண்டுமென்கின்ற ஆர்வமின்றி உலகத்தில் வாழ்ந்து போகங்களை நுகர்ந்து வினைப்பயன்களைத் தொடர்ந்து அனுபவிப்பவர்கள் பக்குவமற்றவர்கள் ஆவார்கள். இந்த ஆர்வத்தை அளிப்பது இறைவனுடைய அருளாகும்.

விஞ்ஞான கலரிலும் பக்குவத்தை எய்தி ஞானத்தைப் பெற்றவரும் அந்த அளவு பக்குவத்தைப் பெறாதவர்களும் இருப்பார்கள். அதேபோல பிரளயா கலரும் இயற்கையிலேயே ஆணவத்தைத் தவிர மீதி இரண்டு மலங்களை விட்டவர்களாகவும் அல்லது செயற்கையாக முயற்சிகள் எடுத்து அவற்றின் பயனாக இந்த இரண்டு வினைகளை விட்டவர்களாகவும் இருக்கக்கூடும்.

சகலர்களைப் பொறுத்தவரை மூன்று மலங்களால் பிணைக்கப்பட்ட நிலையிலிருந்தாலும், அவர்களும் பக்குவம் பெற்றுச் சாதகம் செய்து, வீடு பேற்றினை அடையக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றவர்கள்தான். தவத்தாலும், யோகத்தாலும் இவர்களும் பிரளயாகலர், விஞ்ஞான கலர் ஆகியவர்களுடைய நிலையை எய்திச் சிவமாம் தன்மையைப் பெறக் கூடியவர்கள்.

உயிர்களுக்குச் சார்பாக உள்ள நிலைகள் மூன்றாகும். அவை முறையே இருள், மருள், அருள் என்று கூறப்படுகின்றன. இவற்றின் அடிப்படை அறிவாகும். இருளில் அழுந்தி இருக்கக்கூடிய நிலை உயிரினுடைய அறியாமை நிலையாகும். இதைக் கேவல நிலை என்று கூறுவார்கள். திருமூலர் பெருமான் இதைத் **தொல்பதம்** என்கிறார்.

கருணைக்கு இருப்பிடமான இறைவன் உயிர்களை மலப்பிடிப்பிலிருந்து விடுவிக்கும் பொருட்டு, அவைகளுக்குத் தனு, கரணம், புவனம், போகம் ஆகியவற்றை அளிக்கின்றான். அவற்றின் வாயிலாகச் சிறிது அறிவு விளக்கம் பெற்ற உயிர்கள், ஐம்பொறிகள், நான்கு உட்கருவிகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தித் தான் என்கிற முனைப்போடு, வினைகளைப் புரிந்தும், வினைப்பயன்களை அனுபவித்தும், பல பிறவிகள் எடுத்து, அனுபவங்களால் இளைத்து ''இறைவா தாங்கிக் கொள்'' என்கிற உணர்வோடு மேலும் வினைகளைப் புரியும் விருப்பங்கள் அற்றவர்களாக, ஞான வாழ்விலே தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, கடைசியாக ஏதோ ஒரு பிறவியில் முத்திப் பேற்றினைத் தரும் தகுதியை முழுமையாகப் பெறுவதெல்லாம் இறைவன் உயிர்களின் உய்வுக்காகப் புரியும் திருவிளையாடலாகும். பாச மறைப்பு அகலுகின்றது. அருள் வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. தத்துவங்கள் நீக்கிக் கொள்ளப்படுகின்றன. உயிர் சிவமாம் தன்மையைப் பெறுகின்றது.

''சிவமாகி ஐவகைத் திண்மலஞ் செற்றோர்
அவமாகாச் சித்தர்; முத் தாந்தத்து வாழ்வார்
பவமான தீர்வோர், பசுபாசம் அற்றோர்
நவமான தத்துவம் நாடிக்கண் டோரே.'' **(திருமந்திரம் - 497)**

தத்துவங்களுடனும் கலைகளுடனும் பொருந்தி, மும்மலங்களுக்கும் ஆட்பட்டு, உலகில் வாழ்க்கை நடத்திச் செல்லும் சகலருடைய நிலையைக் குறைவாக எண்ணக்கூடாது. ஏனென்றால், இந்த நிலையில்தான் மலங்களின்

தடையைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கி இறைவன் உயிர்களிடையே மிகுந்துள்ள ஆணவத்தின் வலிமையைக் குறைத்து, உள்ளத்தில் அறிவு விளக்கத்தைச் சற்றே எடுத்து வைக்கின்றான். மலப்பிணிக்கு மருந்துபோல அமைவது சகல நிலை. பொதுவாக உயிர்கள் இதைத் தெரிந்து கொள்வதில்லை. சகல நிலையில் திருவருளுக்காக ஏங்கும் ஒரு இன்பமயமான வாய்ப்புக் கிட்டுகிறது. இதை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரிந்து கொள்வதில்லை. ஆகவேதான், சகல நிலையைத் திருமூலர் பெருமான் **நற்பதம்** என்கிறார். இந்தச் சகல நிலையில் திருவருளின் ஒளியை நாடி, சற்றுப் பெற்று, அந்த ஒளியில் தூய ஆன்ம நெறியினைக் கடைப்பிடித்து இவ்வுடலில் வாழும் வரை உயிர்களிடம் அன்பையும், கருணையையும் காட்டி, தான் என்கிற உணர்வைக் குறைத்துக் கொண்டு விருப்பும், வெறுப்பும் இல்லாதவாறு, ஒருவகையான பற்றற்ற வாழ்வினை மேற்கொள்வதைப் **பிற்பதம்** என்று திருமூலர் பெருமான் குறிப்பிடுகிறார்.

இறைவன் புரியும் முத்தொழில் உயிர்கள் தத்துவங்களோடு தங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு பின்னர் அவைகளிடமிருந்து விடுபட்டு இறைவனுடைய திருவடியைச் சேரும் நெறியினைத் தெளிவுபடுத்துவதற்குத்தான். உயிர்களுடைய வினைக்கேற்ப, பக்குவத்திற்கேற்ப சீவராசிகள் மூவகை நிலைகளையும் அடையக்கூடிய தகுதி பெற்று, இப்பிறவியிலேயே உயிர்கள் சிவமாம் தன்மையைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்புக்களை இறைவனுடைய திருவருள் அளிக்கின்றது. ஒரு வகையில் இறைவனே பாசத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதால், மும்மலங்களும் அவன் உயிர்களுக்குத் தந்த குறைபாடுகள் என்றே எடுத்துக் கொள்வதில் தவறில்லை. உணர்ந்து கொள்வோர் வாழ்க்கையில் கன்மமும், மாயையும் உயிர்கள் வீடு பேற்றை அடையக்கூடிய மார்க்கமாக அமைகின்றன. இந்த வழியைப் பின்பற்றிச் செல்பவர்கள் முக்குற்றமாகிய காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடுவர். இவ்வாறு சோபானரீதியாக தத்துவங்களைக் களைந்து, தூய்மையை அடைந்து வரும் சீவர்கள், சீவ முக்தி, பர முக்தி, சிவ முக்தி ஆகிய மும்முக்திகளை அடைகின்றனர். உயிர் தன்னிலை விளக்கத்தைத் தன்னுள் உணர்ந்து சீவ முக்தியை அடைகின்றது. பிறப்பின் நோக்கத்தைத் தெரிந்து கொள்கின்றது. தன்னைப் பற்றிய அறிவைப் பெற்று, வைராக்கியத்துடன் பிரபஞ்சத்தை விட்டுத் தள்ளி நிற்கும். இத்தோடு நிற்காமல் மேலும் சென்று இறைவனுடைய பேரறிவு, பேராற்றல் ஆகியவற்றை உணர்ந்தவைகளாகப் பேரின்பம் பெற்று இறை எனும் பெரும் சுடரில் அந்த உண்மையில் தன்மையைத் தெரிந்து கொள்வது பரமுத்தி நிலையாகும். பெருஞ்சுடராகிய பேரறிவில் சிறிய சுடரான உயிரானது ஒன்றிக் கொண்டு கிடைக்கும் பேரானந்தத்தில் திளைப்பது சிவமுத்தி என்று கூறப்படுகின்றது. தத்துவங்கள் நழுவி விடுகின்றன. எஞ்சி நிற்பது உயிரும், சிவமாகிய பரம்பொருளும்தான். மும்மலங்களோடு கூடியிருக்கும்போது சீவன் மருள் நிலையில் நிற்கின்றது. தத்துவங்களைக் கடக்கும்பொழுது

பரசொரூபம் பெறுகிறது. இறைவனுடன் பொருந்தி இறைத் தன்மையைப் பெற்றிருக்கும்போது உயிர் சிவசொரூபத்தை அடைகின்றது. பளிங்கு ஒன்றைப் பாருங்கள். அதற்கு எதிரே ஒளி வீசும் மாணிக்கக்கல் ஒன்றை வையுங்கள். அந்த வெண்மையான பளிங்கானது மாணிக்கத்தின் வண்ணத்தையும், அழகையும், பூரிப்பையுயும் வெளிப்படுத்தும். சிவசொரூபமாக இருக்கும் உயிர்கள் சிவபரம்பொருளின் தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

''மணியொளி சோபை யிலக்கணம் வாய்த்து
மணியென லாய்நின்ற லாறது போலத்
துணிமுச் சொருபாதி சத்தியாதி சாரப்
பணிவித்த பேர்நந்தி பாதம் பற் றாயே.'' **(திருமந்திரம் - 2482)**

நான்கு உணர்ந்தான்:

எல்லோராலும் உணரப்பட வேண்டிய இறைவன் நான்குணர்ந்தான் என்று திருமூலர் பெருமான் கூறும்பொழுது சற்று வியப்பாகவே இருக்கும். இதற்குப் பொதுவாக அறிஞர்கள் பொருள் கூறுவது இறைவன் நான்கு வேதங்களையும் முற்றிலும் உணர்ந்தவன் என்பதாகும். உண்மையில் நான்கு வேதங்களின் முடிவான பொருளே இறைவனல்லவா? வேதங்கள், யோகிகள் மேற்கொண்ட ஆழ்ந்த தியானத்தின் விளைவாகத் தெளிந்த உள்ளங்களிலிருந்து எழுந்த உண்மையாகும். வேதங்கள் வெளிப் படையாகப் பல தெய்வங்களைப் போற்றி, வாழ்த்தி வணங்குகின்றன. தெய்வங்கள் பலவானாலும் இறைவன் ஒருவனே என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. வேதங்கள் அறத்தை வலியுறுத்துகின்றன. இறை வழிபாட்டிற்கான நெறிகளை விளக்கித் தருகின்றன. வேதங்களின் ஆழ்ந்த உண்மையைப் புரிந்து கொண்டவர்கள். வேதங்கள் போற்றும் இறைவனைத் தம்முள்ளேயே உணர்ந்து கொள்கின்றார்கள். வேதங்களால் உணரப்படும் பொருளாகிய இறைவனை நாமும் உணர வேண்டும் என்பதே வேதங்களுடைய மேற்கோளாகும்.

வேத மந்திரங்களில் தலையாய் நிற்பது பிரணவ மந்திரம் ஆகும். ''ஓமிதி பிரம்மா'' என்கிறது வேதம். ''ஓம் என்பதே பிரம்மமாகும்'' என்பது பொருளாகும். ''ஓம் இதி ஏதத் அக்ஷரம் இதம் சர்வம்'' என்கிறது மண்டுக்கியா உபநிடதம். அதாவது ஓம் என்னும் சொல்லே எல்லாம் ஆகும் என்பது இதற்குப் பொருளாகும். இதைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் இறைவனை அனுபவிக்கின்றார்கள் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. ஓம் என்பது முதல் ஒலி. அது இறைவனுடைய ஆற்றலின் வெளிப்பாடாகிய நாதத்திற்கே காரணமானது. ஓம் என்ற சொல்லே நாதமாக வெளிப்பட்டு, ஓசை அலைகளை உருவாக்கி இறைவனுடைய உலக இயக்கத்திற்குத் தொடக்கமாக அமைகின்றது. ஓம் என்னும் ஒலியே யோகிகள் தங்களுடைய

சித்தத்திலே இறையாற்றலின் பிரதிபலிப்பாகத் தெரிந்து கொள்கின்றார்கள். பிரபஞ்சத்தின் இயக்கத்தில் வெவ்வேறு அணுக்களின் அசைவுகள் ஓம் எனும் ஒலியால் ஏற்படுகின்றன. ஐம்பூதங்களும், ஐம்புலன்களும், பிரபஞ்சமும் ஓம் எனும் ஆதி மந்திரத்திலிருந்து தோன்றியவை. யோகிகள் ஓம் என்கின்ற பொருளின் உண்மையை நமக்கு எடுத்துக் கூறும் போது, அதை உணர்ந்தவர்கள் இறைவனைத் தம்முள் கண்டு கொள்கின்றார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஓம் என்கின்ற சொல்லின் விளக்கத்தைப் பெறும் வேதங்களின் உண்மையையும் தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

நான்கு வேதங்களையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தவர்கள் தெளிவான சிந்தனை உடையவர்களாகி இறையுண்மையை அறிகின்றார்கள். வேதத்தை உணர விரும்புபவர்கள் மந்திரங்களைக் கற்றால் மட்டும் போதாது. வேதங்களின் முடிவான பொருள் பற்றற்ற நிலையே ஆகும். ஆகவே, பரம்பொருளை உணர்ந்தவர்கள் பற்றற்றவர்களாய் நிற்கின்றார்கள். எனவேதான் திருமூலர் பெருமான் **''பற்று அற்றவர்கள் பற்றி நின்ற பரம்பொருளே''** என்கின்றார். வேதங்களைப் படித்து, தொடர்ந்து வேட்கை மிகுந்தவர்களாய் இருப்பவர்கள் வேதங்கள் கண்ட இறைவனை உணர மாட்டார்கள். இதுபற்றிய திருமந்திரத்தைக் கீழே காணுங்களேன்.

''வேதாந்தம் கேட்க விரும்பிய வேதியர்
வேதாந்தம் கேட்டுந்தம் வேட்கை ஒழிந்திலர்
வேதாந்த மாவது வேட்கை ஒழிந்திடம்
வேதாந்தங் கேட்டவர் வேட்கை விட்டாரே.''

(திருமந்திரம் - 229)

ஆகவே, வேதங்கள் கூறும் பரம்பொருளை உணர உண்மை ஒழுக்கம் வேண்டும். அறிவு பக்குவமடைய வேண்டும். பொருட்கள் மீது விருப்பு வெறுப்பின்றி நிற்க வேண்டும். பரம்பொருள் மீது உண்மையான அன்பும் பக்தியும், நம்பிக்கையும் இருக்க வேண்டும். ஐம்பொறிகளையும் புலன்வழி செல்லாது தடுத்து, பாச பந்தங்களை அகற்ற வேண்டும். கடைசியில் தான் என்கின்ற நினைப்பையும் இழத்தல் வேண்டும். இறைவன் விருப்பு வெறுப்பு அற்ற இடம். ஆசா பாசங்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் இறைவனாக முடியாது. அவற்றிற்கு அப்பால் சென்றவன்தான் எல்லா உயிர்களிடமும் ஒற்றுமை உணர்வு பெற்ற இறை நிலையை அடைய முடியும். இதைத் திருமந்திரம் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

''சத்திய முந்தவம்தான் அவன் ஆதலும்
எய்த்தகும் இந்தியம் ஈட்டியே வாட்டலும்
ஒத்த உயிர்கள் உண்டா யுணர்வுற்றுப்
பெத்தம் அறுத்தலு மாகும் பிரமமே''. **(திருமந்திரம் - 228)**

"மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே
மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
... ..."
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல் அறிவே."

என்பது திருவாசகம். பரம்பொருள் என்பது பேரறிவு. வேதங்களும் பேரறிவு என்பதும் ஒன்றே. வேதங்கள் இடைவிடாது சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பரம்பொருளை நினைத்தமாத்திரத்திலும் அறியலாம்.

"உன்னும் அளவில் உணரும் ஒருவனைப்
பன்னு மறைகள் பயிலும் பரமனை
... ...
... ..."

என்பது திருமந்திரம்.

ஆகவே, இறைவன் வேதங்களை உணர்ந்தவனாகத்தான் இருக்க முடியும்.

வேறொரு கருத்தையும் சொல்லலாம். வேதங்களை உணர்ந்த இறைவன் வேத நெறியை நமக்குப் போதிக்கின்றான். திருஞானசம்பந்தர் பெருமானுடைய பிறப்பிற்குக் காரணம் **"வேத நெறி தழைத்தோங்க"** என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான். வேதங்களை ஒதுவதிலும், சடங்குகளைச் செய்வதிலும் மட்டுமே வேத நெறி இல்லை. வேத நெறி அவற்றிற்கு அப்பாலும் செல்கின்றது என்பதைத் தெரிவிக்கவே திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் இந்தப் பூவுலகில் திரு அவதாரம் செய்தார் என்பது ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து நன்கு தெளிவாகின்றது. காதலாகிக் கசிந்து, கண்ணீர் மல்கி ஓத வேண்டும் என்கிறார் சீர்காழிப் பிள்ளையார். அதாவது, உயிரையும், உடலையும், பொருளையும் சிவபரம்பொருளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு எல்லாம் அவன் செயல் என்று அவனை நினைப்பதிலும், துதிப்பதிலும் வாழ்க்கையை நடத்துவதே வேத நெறியாகின்றது என்று பொருள் கொள்ளலாம். வேத நெறி சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்கிற நான்கு நிலைகளில் வெளிப்படுகின்றது. வேதங்களை உணர்ந்த இறைவன் இந்த நான்கு நெறிகள் மூலமாகவும் உலக மக்களை உணர்விக்கின்றான்.

ஐந்து வென்றனன்

ஐம்புலன்களையும் வென்றவன் இறைவன். அவற்றிற்குக் காரணமானவனே இறைவன். உடலில் ஐம்பொறிகளையும், ஐம்புலன்களையும் பொருத்தி அவற்றுடன் இணைந்தும் இணையாமலும் நிற்பவன் இறைவன். உடலின் தத்துவங்கள் இயங்க ஐம்பொறிகள்